

3. Hvis Raadet ikke har Held med sig, og Krig udbryder, skal Raadet, hvis det er enigt, erklære, hvilken Stat der er skyldig. Forbundsmedlemmerne afgør da selv, om denne Opfattelse er berettiget, og om deres Forpligtelser til at anvende økonomiske Tvangsmidler derfor træder i Kraft.

4. Det skal derefter *ved enstemmig Afgørelse henstille* Anvendelsen af militære Tvangsmidler.

5. Hvis Enstemmighed ikke kan tilvejebringes, ophører Raadets Virksomhed, og det staaer praktisk talt enhver Part frit for at handle, som den vil.

Efter det i Protokollen fastsatte nye System er Situationen følgende:

1. Striden opstaaer.

2. Det i Protokollen fastsatte System med fredelig Afgørelse træder i Virksomhed.

3. Raadet griber ind, og hvis der begyndes Krig med Afslag af Henvisning til Voldgift, med Tilsidesættelse af de foreløbige forebyggende Foranstaltninger o. s. v., afgør Raadet, hvem der er Angriber, og opfordrer de Stater, der har undertegnet, til at anvende Tvangsmidlerne.

4. Denne Opfordring betyder, at de nødvendige økonomiske, finansielle, land-, sø- og luftmilitære Tvangsmidler straks skal anvendes uden yderligere Henstillinger eller Afgørelser.

Vi har derefter følgende nye Elementer:

a) Forpligtelsen til at anvende de nødvendige Tvangsmidler *af enhver Art* som en direkte Følge af Raadets Beslutning.

b) Afskaffelse af det Tilfælde, hvor det praktisk talt stod alle Parter frit for at afholde sig fra Handling. Indførelse af Systemet med Voldgift og foreløbige Foranstaltninger gør det muligt i hver Sag at afgøre, hvem der er Angriberen.

c) Der gives ingen Bestemmelser med Hensyn til Størrelsen af de land-, sø- og luftmilitære Styrker, og der gives ingen Regler om de Foranstaltninger, der skal tages i hver særlig Sag. Ikke desmindre gives der objektive Kriterier, som bestemmer hver undertegnende Stats Forpligtelse; det paahviler den, til Modstand mod Angrebshandlinger at samarbejde *loyalt og virksomt* ved Anvendelsen af Tvangsmidlerne, i Overensstemmelse med dens geografiske Beliggenhed og særlige militære Forhold.

Det er netop derfor, at det ovenfor blev sagt, at *det store Hul i Pagten er blevet udfyldt*.

Det er rigtigt, at man ikke har paalagt nogen Stat Byrder udover de allerede i Pagten omhandlede Tvangsmidler; men for Øjeblikket kunde en Stat, der søgte at omgaa Pagtens Forpligtelser, regne med to Muligheder for at komme udenom Forpligtelserne:

1. Muligheden for ikke at følge Raadets Henstillinger.

2. Muligheden for, at Raadet ikke opnaar Enstemmighed og derved gør enhver Erklæring om Angreb umulig, saaledes at der ikke vilde blive paalagt nogen Forpligtelse til Anvendelse af militære Tvangsmidler, og at det vilde staa enhver frit for at handle efter eget Ønske.

Vi har afskaffet dette System, og begge disse Huller er nu lukket.